

Mies seisoj tuijottaen edessään aukenevaa pitkää siltaa, jonka lukuiset betoniset paksut pyöreät jalat oli rakennettu varmistamaan kantavuudellaan edellisaikojen painavienkin sotilasajoneuvojen turvallisen ylittämisen. Silta yhdisti pienemmän saaren sotilastukikohdan, sekä vanhan lentokentän, isommasta saarikaupungista. Kaksi erillistä vartiointipuomia, kumpikin kahden sotilaan vartioimana varmisti, ettei yksikään pääsisi sillan yli ilman asianmukaista lupaa. Miehen syke nousi ja kädet hikoili, vaikka sotilaiden rauhallinen olemus paljasti, ettei hälytystä ollut vielä tehty. Kipeästä jalasta välittämättä, hän käveli rauhallisesti ja päättäväisesti kohti ensimmäistä puomia, jätteen taakseen entisen työnantajan salaiset toimistotilat, jotka oli sijoitettu sotilastukikohdan hylättyihin maanalaisiin käytäviin. "Iltaa herra Zalton." toinen vartijoista sanoi. "Olettepa myöhään liikenteessä." Mies nimeltä Andrea Zalton, oli varsin tuttu sillan vartijoille. Hän oli kahdeksan vuotta kävellyt siltaa päivittäin. Nyt myöhään kesäkuisena torstai-iltana hän käveli siinä luultavasti viimeistä kertaa. "Hyvää iltaa Tom, John." Andrea sanoi niin vakaasti kuin pystyi, nyökäten kummallekin vartijalle. "Vaimosi ei taida tykätä tällaisista työajoista!" Toinen vartioista huusi kopistaan ja avasi puomin. "Ei todellakaan!" Andrea naurahti, nosti kätensä tervehdykseksi ja jatkoi matkaansa kohti toista puomia. Takanaan sillan päässä, maanalaisessa toimistossa, vartija virkosi lattialta päätä särkien. Kokeiltuaan vaistomaisesti kivun lähdettä, hän tunsu takaraivossaan verta vuotavan suuren kuuhmun. Hapuillen hän nousi jaloilleen ja katsoi sumentuneella katsellaan ympärilleen. Hetkeä aiemmin hänen avaamansa kassakaappi oli edelleen auki ja silmäys siihen riitti kertomaan, että osa sisällöstä oli poissa. Tokkurassa kompuroiden hän juoksi hissille ja painoi nappia, kutsuen hissien alas. Ylhäällä, sillan ensimmäisen vartiointipuomin läheisen, hylätyn näköisen varastokopin hissi nytkähti alaspäin. Lähestyessään toista puomia Andrea näki, kuinka toinen vartijoista otti yhteyden tukikohtaan. Toisen vartiointipuomin varomääräyksiin kuului soittaa varmistussoitto tukikohdan päivystäjälle ja varmistaa, onko jotain syytä olla päästämättä puomista ketään suuntaan tai toiseen. Kävellessään hän piti katseensa tiiviisti puomin vartijakopin ikkunan takana puhelua puhuvassa vartijassa, kiinnittäen huomioita hänen jokaiseen eleeseen, josta olisi voinut päätellä, onko syytä huolestua. Jos jotakin epätavallista vartijan kehoneleessä tapahtuisi, Andrea olisi valmis hyppäämään salamana sillan kaiteen yli pimeyteen. Kun vartija näytti hymyilevän kesken puhelun, Andrea uskalsi taas hengittää. Puomi nousi ja tervehdykset vaihdettua, hän toivoi jokaisella ottamallaan askeleella kohti sillan päätä, ettei hänen takaansa kuuluisi käskevää huutoa pysähtyä. Päästyään sillalta funparkin pohjoisenreunan maauijalan sisäänkäynnin kohdalle, sillan hälytyssummerit raikasi soimaan.